

Sygn. akt **IV Ka 870/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Roger Michalczyk

Protokolant st. sekr. sądowy Aleksandra Deja - Lis

przy udziale -----

po rozpoznaniu dnia 5 listopada 2014 r.

sprawy **P. J.** s. B. i K. ur. (...) w B.

obwinionego z art. 98 k.w. w zw. z art. 17 ust. 1,2 ustawy PoRD, art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 6 pkt 6a ustawy o kierujących na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 10 lipca 2014 r. sygn. akt XIV W 5051/13

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80,00 (osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za II instancję i obciąża go zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

sygn. akt IV Ka 870/14

UZASADNIENIE

P. J. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 5 kwietnia 2013r. ok. godz. 17:28 w B. na parkingu (...) przy ul. (...) kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...) podczas włączania się do ruchu po postoju na drogę parkingową, nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa jadącemu po tej drodze kierującemu samochodem marki F. (...) nr rej. (...) doprowadzając do zderzenia z tym pojazdem, tj. o czyn z art. 98 kw w zw. z art. 17 ust. 1, 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym,
2. w tym samym miejscu i czasie kierował w/w samochodem F. (...) nr rej. (...) nie posiadając w ogóle uprawnień do tego, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa innych osób i naruszył obowiązujące przepisy prawne, tj. o czyn z art. 94§1 kw w zw. z art. 6 pkt 6a ustawy o kierujących.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, wyrokiem z 10 lipca 2014r., sygn. akt XIV W 5051/13 uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanych jemu wykroczeń z art. 98 kw i art. 94§1 kw i za to, w myśl art. 9§2 kw na podstawie art. 94§1 kw wymierzył jemu karę grzywny w kwocie 800 złotych, a także orzekł o kosztach postępowania.

Apelację od powyższego wyroku złożył obwiniony, który wywodził, iż Sąd I instancji nie dokonał obiektywnej i swobodnej oceny zgromadzonych dowodów, a w szczególności nie ocenił protokołów z oględzin aut, nie wziął pod uwagę dokumentów zagranicznych dotyczących uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, dał wiarę

jedynie świadkom wskazywanym przez pokrzywdzonego, niewłaściwie ocenił materiał z monitoringu, nie dokonał oceny szkicu sporządzonego w oparciu o monitoring.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Nie można podzielić zarzutów apelacji dotyczących braku obiektywizmu, czy naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przez Sąd I instancji. Sąd Rejonowy dysponował pełnym materiałem dowodowym, który należycie ocenił i ustalił – słusznie-, iż obwiniony dopuścił się zarzucanych jemu wykroczeń. Sąd Rejonowy, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przedstawił szeroką argumentację wskazującą na to, dlaczego wersja wydarzeń na parkingu przed (...) prezentowana przez obwinionego w jego wyjaśnieniach nie była przekonująca. Sąd Okręgowy w pełni tę argumentację akceptuje i nie widzi potrzeby jej ponownego przytaczania. Zwrócić jedynie należy uwagę, iż wyjaśnienia obwinionego nie były sprzeczne jedynie z zeznaniami pokrzywdzonego i osób jadących z nim samochodem, ale także z zeznaniami przypadkowego świadka – D. B., zapisem monitoringu, czy opinią biegłego. Analiza tych dowodów wskazuje jednoznacznie na to, jaki był przebieg zdarzenia. Jak się wydaje, zarzuty skarżącego dotyczące braku obiektywizmu, czy niewłaściwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego przez Sąd I instancji wynikają z tego, iż Sąd Rejonowy ocenił materiał dowodowy odmiennie od życzeń skarżącego, co nie świadczy przecież o braku obiektywizmu. Sąd Rejonowy, wbrew argumentacji przytoczonej w apelacji ocenił cały zgromadzony materiał dowodowy, w tym protokoły oględzin aut uczestniczących w zdarzeniu, a także zapis monitoringu, który, jak wskazano wcześniej, jednoznacznie wyjaśniał przebieg zdarzenia. Nie wiadomo, co chciał osiągnąć skarżący zarzucając Sądowi I instancji, iż nie porównał dat sporządzenia protokół oględzin. Oględziny samochodu pokrzywdzonego dokonywano w dniu zdarzenia, a samochodu którym poruszał się obwiniony w późniejszym czasie, bo obwiniony nie chciał zaczekać na przyjazd funkcjonariuszy Policji. Z faktu, iż w trakcie oględzin dokonywanych 4 miesiące po zdarzeniu nie stwierdzono uszkodzeń wskazujących na kontakt tego samochodu z samochodem pokrzywdzonego nie sposób wywodzić, iż takiego kontaktu nie było. Podobnie, przedłożony przez obwinionego protokół zdania sprzętu (k. 29), w którym nie opisano uszkodzeń pojazdu pochodzący z lipca 2013r. nie świadczy o tym, że samochód nie brał udziału w zdarzeniu z kwietnia tego roku. Niezrozumiały był zarzut skarżącego, iż Sąd Rejonowy dał wiarę jedynie zeznaniom świadków „zgromadzonych” przez pokrzywdzonego. Sąd I instancji wskazał powody, dla których dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego i osób poruszających się z pokrzywdzonym i ocena tych dowodów nie budziła żadnych wątpliwości sądu odwoławczego. Skarżący, jak wspomniano wcześniej, pomija to, iż zeznania tych osób dotyczące przebiegu wydarzeń na parkingu (...) znajdowały potwierdzenie w innym materiale dowodowym, a w szczególności zeznaniach przypadkowej osoby – D. B., czy zapisach monitoringu. Niezrozumiały był zarzut apelacji, w którym wskazywano, iż Sąd I instancji odmówił przyjęcia w poczet materiału dowodowego szkicu sporządzonego przez obwinionego. Analiza akt sprawy nie wskazywała na to, aby obwiniony przedstawił Sądowi Rejonowemu taki szkic. Wbrew argumentacji przedstawionej w apelacji stwierdzić należało, iż słuszne było stanowisko Sądu I instancji, który w zaskarżonym wyroku ustalił, iż obwiniony w czasie zdarzenia nie posiadał uprawnień do prowadzenia pojazdów. Uprawnienia do prowadzenia przez obwinionego pojazdów zostały cofnięte decyzją Prezydenta B. z 14 września 1999r. Fakt ewentualnego posiadania przez obwinionego brytyjskiego prawa jazdy nie „unieważniał” decyzji Prezydenta i nie uprawniał oskarżonego do kierowania pojazdami na terenie RP. W tych okolicznościach, Sąd Okręgowy nie znajdując jakichkolwiek przesłanek do uwzględnienia apelacji obwinionego, zaskarżony wyrok, jako słuszny utrzymał w mocy. O kosztach orzeczono na podstawie art. 118§1 kpow.